ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

5/2004

Luck podzim 1943

Po přepadení SSSR fašistickým Německem dovedl Hitler využít některých národnostních rozepří a hlavně pak nespokojenosti v republikách se stalinským režimem ve svůj prospěch. Byla to hlavně Ukrajina, obilnice Evropy, kterou chtěl získat na svou stranu. Proto slíbil, že po porážce stalinského režimu bude ustanovena samostatná Ukrajina. Tímto slibem si získal určitou část ukrajinského národa.

Zde si dovolím použít svědectví spisovatele Karla Rychtera, který v knize „Přes krvavé řeky Čs. východní odboj bez cenzury a legend" píše o tom, jak se čs. vojáci seznamovali s drsnou realitou Ukrajiny pod sovětskou vládou, jak jim mnozí vesničané vyprávěli o zvěrstvech stalinismu. Někteří Ukrajinci mluvili před československými vojáky o tom, že by bylo lépe, kdyby přišli Němci, protože hůře než za Stalina být nemůže. (Pozn.: 2. díl knihy „Apokalypsa v Karpatech", jež naváže na shora uvedenou knihu, je autorem avizována.)

Pamatuji se, že např. v Lucku se ihned po přechodu fronty začaly organizovat ukrajinské milice, které byly používány jako hlídky ve městě a u různých strategických objektů. Jelikož neměly ještě uniformy, byly v civilním oblečení. Teprve později měly tmavé uniformy. V té době se ještě snaha o spolupráci s Němci neomezila pouze na milice. V Lucku se začala organizovat větší vojenská jednotka, vyzbrojená lehčí palebnou silou. Po dobu několika měsíců bylo slyšet střelbu z blízké střelnice, kde se cvičila pěchota. Tato jednotka měla být nasazena na frontu.

Nadešel den, kdy byla uspořádána přehlídka. Po hlavní ulici Jagielonska pochodovali mladí, pěkně urostlí Ukrajinci. Byli oblečeni do dlouhých přiléhavých plášťů s puškami přes rameno. Jednotka čítala 1800 mužů. Prošli městem, nastoupili do vlaku a odjeli do velké železniční stanice Kiwierce, kde se měli přemístit do vlaku, který je měl odvézt na frontu.

Po několika hodinách vznikl v Lucku velký poprask. Německá jednotka vyhlásila poplach a začala Ukrajince pronásledovat. Ti se totiž nepřemístili do dalšího vlaku, směřujícího na frontu, ale odešli do hlubokých okolních lesů k Ukrajinské povstalecké armádě. Žádné další pokračování pronásledování se nekonalo, neboť Němci se již v té době báli vstupovat do lesů.

Ukrajinci pochopili, že slib samostatné Ukrajiny Němci nikdy nesplní a začali proti nim bojovat. Také pokračovali v boji proti nenáviděnému bolševickému režimu. Ocitli se tak v bezvýchodné situaci, ale přesto prokázali, že nebyli na straně Německa, jak se mylně domnívali po válce i někteří občané tehdejšího Československa.

Ing. Zdeněk Damašek

Vzpomínka na návrat do Čech

Po skončení druhé světové války se realizovala dohoda mezi vládami ČSR a SSSR o návratu českých krajanů z Volyně do staré vlasti, do ČSR. Celá naše rodina dědeček, babička, maminka, malinká sestřička a já - tatínek už v ČSR byl, jsme se připravovali na dlouho očekávané stěhování. Stěhovali jsme se z Ládovky-Mstěšína, kde měli moji rodiče a prarodiče mlýn. Bylo to v březnu 1947 a mě bylo 9 let. Z nádraží v Lucku, kde byl. dlouhý transport sestaven z nákladních vagónů, jsme se rozjeli k našim hranicím. To bylo radosti, ale i starost o stěhované věci a dobytek.

Chtěl bych uvést několik příhod, na které si vzpomínám.

Mezi Luckem a naší hranicí jsme několikrát stavěli, jak to při takovém transportu bývá. Při této příležitosti nás téměř pokaždé „navštívili" zaměstnanci sovětské dráhy s kladívky na dlouhých násadách - koloťuci, a prohlásili, že tento vagón není schopen dalšího provozu. Důvod: špatná ložiska, prasklá pera apod. Že je vagón schopen dalšího provozu je přesvědčila až láhev vodky a kus špeku.
A jelo se dál. To se opakovalo až k našim hranicím.

Vzpomínám si na příhodu, když jsme opět stáli na nějakém nádraží (asi ve Stryji). Na chvilku jsem vylezl z vagónu. Na vedlejší koleji byla montážní jáma plná špinavé vody. Na hladině bylo plno listí a smetí, takže nebylo znát, že pod tím je voda. Samozřejmě, že jsem tam spadl. Vylezl jsem jak vodník a než mě maminka převlékla do suchých šatů, stačila mi nařezat. Po mě tam spadlo ještě několik strejců k velkému obveselení ostatních, ale ti už výprask nedostali.

Další příhodu jsem měl již na našem území. Bylo to v nějaké větší železniční stanici na Slovensku. S mým dědou jsme opět vystoupili a vydali se na průzkum nádraží. Všude bylo plno zajímavých věcí. Najednou se vlak rozjel a my jsme byli od našeho vagónu dost daleko. Děda mě chytil za ruku, vlak jsme doběhli a naskočili do brzdařské budky. Takto jsme projeli několik stanic než vlak opět zastavil a my se mohli vrátit. Naši o nás měli strach, nevěděli, co se stalo a kde jsme zůstali. Já dostal opět vejprask a s dědou nemluvila ani dvířka od kamínek. Nakonec jsme ale byli všichni rádi, že to tak dobře skončilo.

Vlastimil Šebesta z Děčína

Životní příběh mého otce, Josefa Ledviny

(Pokračování) Alice Slavíková

Když začala 2. světová válka, bratr se sestrou se již osamostatnili, založili rodiny a odstěhovali se. Tatínek zůstal s rodiči, kteří již byli starší a proto nenarukoval na frontu. V roce 1941 se oženil s Emilií Pokornou z Máslenky. V roce 1943 se jim narodila dcera. Doba byla velice zlá. Ve dne se pracovalo a v noci hlídalo. Krajem se přemisťovali různí uniformovaní vojáci, těžko se rozeznávalo, ke které armádě patří. Brali jídlo, dobytek, běda, kdyby jim někdo odmítl něco dát. Každý byl rád, že vyvázl se zdravou kůží. Vraždilo se pro nic za nic. Němci, donuceni k ústupu, se mstili na nevinném obyvatelstvu. 5 km od Terešova vypálili celou vesnici Český Malín. Tatínek se podílel na likvidaci pozůstatků, důstojném uložení ostatků, na malínském hřbitově. Na hrůzné vzpomínky nemůže zapomenout, upáleno bylo několik příbuzných.

Po příchodu Čs. jednotky na Volyň vstoupil do ilegální organizace Blaník. Ta pořádala různé sbírky na pomoc bojujícím. V této době se tatínek s mnoha dalšími dobrovolně přihlásil k Československé jednotce, která měla hlavní štáb v Rovně. Po 60tikilometrové strastiplné cestě do Rovna dorazili, ale zde se nezdrželi dlouho, přemístili se do Lucka. Rodiny zůstaly bez otců a na veškerou práci zůstaly ženy s dětmi. Neměly to vůbec lehké. Veškerá péče o hospodářství byla na nich. Staraly se o dobytek, obhospodařovaly pole. Jezdily s koňmi do lesa pro dřevo, aby bylo čím topit. Mnohdy potkávaly jedince, kteří utíkali před smrtí a prosili ať je neprozradí. Nezřídka narazili v lese na hroby postřílených lidí, někteří ještě žili, ale nebylo jim již pomoci. Tyto výjevy se jim objevují ve snech do dnešních dnů. Žádná osobní doprava neexistovala, všude se chodilo pěšky, někdo měl kolo nebo koňský povoz.

Na trhy se jezdilo prodávat maso hospodářských zvířat, aby bylo možné koupit nejnutnější pro život a nedalo se získat jinak. Cesty byly velice špatné. Často ani nedojeli, potkali je vojáci, ani nevěděli, ke komu patří, sebrali jim vše a nakonec byly rády, že vyvázly živé.

Tatínek sloužil u ženistů. S touto jednotkou prodělal boje u Dukly. Boje to byly ukrutné, žádný pamětník na ně nemůže zapomenout. 6. října překročil náš Čs. sbor státní hranici a zastavil se v prostoru Vyšnij Komárnik. Zde se tatínek dovídá, že mu padl bratr před slovenskými hranicemi a švagr po jejich překročení. Svůj nesouhlas s tímto počínáním projevovalo i počasí, pršelo, padal sníh, mrzlo, všude bylo samé bláto, zima, neschůdný terén, ale přesto každý toužil po míru, po návratu domů. Poprvé byl tatínek raněn u Jaslisek v Polsku. Z tohoto zranění se brzy vrátil na frontu ke svému ženijnímu praporu. Odminovávali minová pole, aby se mohly tanky a těžké zbraně dostat kupředu. V polovině dubna byl přeřazen ve Vrútkách ke koním. Koně měl odmalička rád. Fronta dorazila 7. 5. 1945 do Holešova, kde na tatínka čekalo velké nebezpečí. Když dopdovázel velitele k mostu podle rozkazu, najel s kočárem na minu a byl těžce zraněn. Měl šest kovových střepin v těle. Velitelům se naštěstí podařilo vyváznout bez zranění. Zdravotníky byl nalezen, ošetřen a odvezen do Fryštáku, kde byla brigádní nemocnice. Byl operován bez narkózy. Střepiny měl nad žaludkem, mezi žebry v zádech, u páteře a jednu v noze. Střepiny nad žaludkem a v noze má dodnes, ostatní mu při plném vědomí vyoperovali. Není slov, která by toto utrpení dokázala označit. Z roty, která čítala 133 mužů, zůstali 2. Tatínek byl raněn 7. 5. 1945 a 8. jim sestra Šmidtová oznámila, že je konec války. Byla to pro raněné velká pomoc, podpořilo to jejich chuť k životu, který měli někteří na vlásku jako můj tatínek. V této nemocnici se tatínek setkal se sanitářem, který pocházel také z Terešova, který ho přenášel na operační sál. Napsal rodině v jakém je stavu a že asi dlouho žít nebude. Postupně podle závažnosti zranění převáželi pacienty do Zlína do Baťovy nemocnice. Nakonec jich odvezli jen pět, protože ostatní zranění zemřeli. 13. května byl tatínek na prvním převazu, na který nedokáže zapomenout. Další převazy byly již snesitelnější. Když se trochu zotavil a začal komunikovat, dověděl se od sestřičky, která ho ošetřovala (po letech se s ní sešel - je to pí Malínská, která se nyní obětavě stará o pražský region), jak to s ním všechno bylo, jaké ošetření mu bylo poskytnuto, co úsilí stálo lékařský tým i jeho, aby ho zachránili, i oboustranná radost, že se to nakonec povedlo. Zůstává vděčný všem, kteří mu zachránili život.

Na třetí výročí vyvraždění Českého Malína (kdy byl ještě v nemocnici), jela na Volyň

do Českého Malína delegace. Jeden její člen ho navštívil v nemocnici a mohl po něm poslat domů zprávu, že žije. Doma byl už oplakáván, žádný z dopisů, které napsal, jim nedošel. Maminka, když se dověděla o delegaci z Československa, běžela do Malína s nadějí, že se o tatínkovi něco doví. Stalo se tak k velké radosti a úlevě, vždyť již nedoufali, že se kdy setkají. Z nemocnice ve Zlíně byl převezen do vojenské nemocnice ve Slaném na doléčení. Po provedení rentgenu se lékařský tým rozhodl, že další operace se nebudou provádět, že by to bylo pro pacienta velmi nebezpečné a on se přece chce vrátit ke své rodině. Vrátil se sice s podlomeným zdravím, ale živý, dcerka ho nepoznala, ale to se brzy srovnalo. *(Dokončení příště)*

Památce rodičů

Otec byl z osmi žiojících dětí. Vydhodil tři třídy rusko-české školy. U manžela nejstarší sestry v Holovni se vyučil truhlářem. Patřilo k dobré pověsti rolníka, aby měl navíc řemeslo. Stihl odsloužit jeden válečný rok u carské armády, prošel registrací v Čs. legiích a vrátil se domů, aby hospodařil. Rok 1923 byl rokem jeho svatby. Byl hrdý na to, že náhoda přála a svatební obřad provedl kněz Dr. Žurek, hostující misionář z ČSR (srovnej Dějiny ... II. díl, str. 51).

Díky řemeslné zručnosti, pomocí sousedů a použitím hypotéky postavil domek, stodolu, chlév, vysázel bohatě zastoupenou ovocnou zahradu a postavil malou chmelnici. Když nakonec vykopal studnu, nachladl, vážně onemocněl a brzy zemřel. Léčení nemělo vyhlídky. TBC byla tehdy nevyléčitelná a léčení bylo nákladné. Jen k pořízení RTG snímku bylo třeba dojet potahem do vzdáleného Rovna.

Je poslední neděle března 1939. Doznívá jarní tání. Rozvodněný potok poskytuje jarní povyražení. Když se k večeru vrátíš, jsi již očekáván. Spolu s několika přítomnými sousedy, kteří přišli navštívit nemocného, jsi přítomen umírání zblízka. Umírající se rozloučí a je to jako když odejde vedle, zavíraje potichu dveře...

Díky ukrajinskému pravoslavnému prostředí a také pravoslavnému dědečkovi z matčiny strany, který byl rodilý Rus z Žitomíru, jsme mohli společně prožívat pravoslavné a katolické zvyklosti.

Kupříkladu rituál vánočních koled, předváděný dospělými koledníky, měl velký citový dosah. Ukrajinští koledníci zpravidla nevynechali žádné stavení, začínali o půlnoci, nekompromisně, a nakonec požadovali spoluúčast, ve které nemělo chybět pohoštění s kořalkou. Následné slavnosti Nového roku nesměla chybět koleda dětí. Bohatě posypávaly místnost obilím v rytmu zpívaných koled. Svěcení vody na slavnost Zjevení Páně, Tří králů, „Otkrověnije", mělo slavnostní obřad na zamrzlém rybníku. Vodu posvětil a rozdával baťuška z vyřezaného otvoru v podobě velkého kříže.

Velikonoční vzkříšení, kromě známých pozdravů „Christos vosskres" „Vojistinu vosskres" se současným políbením obsahovalo jiné hezké prvky.

Po nočním (ranním) obřadu, hned před vchodem do cerkvi, nastávala skoro zábava tím, že se ve skupinkách mužů provádělo tlučení (otloukání) barvených vajíček. Zkušený hráč s pevnými vajíčky si mohl vyťukat celý košík vajec. Týden po Velikonocích na slavnost Provod bývala rodinná slavnost na hřbitově. Byla to jakási doplňková pascha s blízkými zemřelými. K upraveným a velikonočním jídlem obloženým hrobům se zval baťuška ke společné modlitbě.

Katolíci se mohli chlubit odlišností při slavnostech Letnic Svatodušních svátků. To když svoje dvorky zdobili rozvinutými břízkami a pokrývali i cestičky i předsíně kobercem voňavých puškvorců.

Časový posun mezi Juliánským (pravoslavným) a Gregoriánským kalendářem mohl mít občas nemilé příhody. To když katolická mládež pořádala tříkrálovou zábavu, aniž měla jistotu, že kamarádi pravoslavní dostanou povolení rodičů odejít od vánočních oslav.

Úctu ke společným ukrajinsko-českým tradicím vystřídala překvapivě rychle, nástupem války, zejména rokem 1941, mnohá nedůvěra a nepochopení. Krácené zaváté vzpomínky ukončím peripetií, jež souvisí s prvou klukovskou cigaretou.

Je 17. 9. 1939. Ráno, když jsme s matkou a běženci z Poznaně nahlídli na dvůr, nestačili jsme se divit. Na dvoře Rudoarmějci snídali z konzerv, koně se krmili slámou ze stodoly a stohu. Chovali se přívětivě a přátelsky. Slibovali jakousi imaginární pomoc, používajíce sloganu „Vsjo budět, za nami lávočki idut". Měli hodně falešné informace o našem životě.

Brzy dochází k třídění obyvatel. Nějakým omylem zřejmě úsudkem podle vzhledu chalupy, nás, matku, mne a hospodářství o pěti ha nějaká „odborná" vrchnost zařadila do seznamu kulaků. Následoval výměr vysoké daně. Její zaplacení znamenalo prodat téměř všechen živý inventář. Krátce na to, když byla daň zaplacena, přišla komise s omluvou, že došlo k velkému omylu. Že vlastně nejsme kulaci, ba naopak, spolehlivá malorolnická třída. Vrácené peníze se nedaly zpátky investovat. Jejich hodnota byla velmi nízká.

Denně, odcházeje do školy, jsem dostával karbovance, abych si koupil svačinu. Školní kantina prodávala však jenom koníčky. Zbavoval jsem se kapesného cestou ze školy v hospodě u Jandů. Zde prodávali pouze pivo a cigarety. Zkoušel jsem obojí. Prohřešek hřích od jedenáctiletého kluka matku nerozhněval. Utrápená, osamělá, podívala se mi do očí a stručně vysvětlila, že jsem skoro už dospělý a že přijdu k rozumu sám. Moudrá matka, Pro mne nejmoudřejší maminka. Slova předčila trest. *Josef Kindl*

Dr Parma

Toniku,
reaguji na Tvůj článek „Žebrota chce mít ze syna pána", který vyšel ve Zpravodaji č. 3/2004. Je to již velmi dávno, kdy jsem se i já začal zajímat o osud našeho učitele z české školy v Lucku, pana Dr. Parmy. Při setkání žáků české školy bylo rozhodnuto pozvat p. Dr. Parmu na další takovou schůzku. Pátrání bylo velmi zdlouhavé také proto, že Dr. Parma se v Praze několikrát stěhoval. Avšak bez pomoci Ministerstva školství by se mi to asi nepodařilo. Štěstí nám stejně nepřálo. Na poslední adrese, tuším, že to bylo na Smíchově, jsem již p. Dr. Parmu nezastihl. Asi 14 dnů před mou návštěvou zemřel. V kterém to bylo roce si již nepamatuji. Mluvil jsem s několika sousedy v domě, kteří mi sdělili, že p. Dr. Parma byl stále svobodný a sám obýval malý byt v domě. Na Ministerstvu školství jsem se také dověděl, že mimo jiné působil na menšinové škole v Německu.

Ing. Zdeněk Damašek, Praha

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Setkání krajanů v Karlových Varech

Každou poslední sobotu v měsíci máme v Karlových Varech-Staré Roli setkání krajanů z Volyně. Podle vyjádření přítomných se každý na tyto soboty těší.

Setkání má dvě části. V první části se hovoří, většinou vzpomíná ha historické události, které tvořily dějiny Čechů na Volyni. Vzpomíná se na hospodaření, kulturu, vzdělání, oslavy svátků a zajímavým tématem je vždy naše volyňská mluva. Shodli jsme se na tom, že mezi Volyňáky přece jen (i po těch letech) proklouzne nějaký výraz, o kterém si myslíme,l že je „čuť-čuť" výstižnější, než ten, který běžně používáme. V posledním Zpravodaji 3/2004 se píše o výzkumu mluvy Čechů z druhé reemigrační vlny.

A co my z roku 1947?

Na téma „mluva" jsme vesele besedovali a vzpomínali na výrazy přivezené z Volyně do Čech. A na slova převzatá z jiných jazyků. Byly to veselé trampoty s domluvou:

Babička šla do *lávky* (obchodu) a koupila *cukerky*. Na stůl je praktická *klejonka*. Brambory se *žaryky* na *patelně* nebo *skovrodě*. Ten, kdo topil v kamnech, potřeboval *kocubu*. V parádní *seknici (sednici)* stála někdy i *kušetka (otoman)*. Hospodyně nepotřebovala na boršč *buráky a kapustu*, ale červenou řepu a hlávkové zelí. Když si někdo *zabil, podbil nohu* (bolest nohy), nemohl jít *hulat* (bavit se). Šatstvo viselo v *jarmaře* (almaře). Domácí pečivo je zevšim jiný, říkají *Volyňačky*. *Kvarta* stála vedle vědra s vodou. Každý byl překvapen, že *deruny* jsou bramboráky. *Cholodec* (sulc) byl oblíbenou součástí studené *zakúsky* (studeného pohoštění). Před jídlem nechyběla dobrá *čárka, stopečka* (kalíšek s přípitkem). Po obědě přišel k chuti *uzvar* (ovocný kompot) a *kiseľ* (zahuštěná směs ovoce bramborovým škrobem).

Jistě tyto výrazy už běžně všechny nepoužíváme, ale vzpomínáme na ně s vlídnou nostalgií.

Ve druhé části našeho setkání se pije čaj nebo kafíčko a hlavně se mezinárodně zpívá. Výjimku tvoří setkání, když někdo slaví významné životní jubileum. Rozhodne-li se slavit i mezi krajany, pak je to oslava! Gratulace, malý dáreček kytička, pohoštění, které připravuje oslavenec, povídá se a zpívá.

Všechny akce mají přátelský, krajanský průběh, jak to umí Volyňáci. *Helena Horáková, Karlovy Vary*

Lovosice
Další setkání

Letošní setkání krajanů, jejich přátel a známých z Volkova, Rohožna, Podvysoké a všech osad patřících k těmto vesnicím se uskuteční v sobotu 19. června 2004 v Lounech, sál Stromovka, od 10 hod. Také hosté z jiných obcí na Volyni budou vítáni. Svou účast můžete potvrdit písemně na adrese: Evženie Arvayová, Lišťany 190, 439 03 Chlumčany u Loun, nebo telefonicky ve večerních hodinách na čísle 415 691 568. Na velkou účast se těší pořadatelé

Jiří Pancíř, Lovosice

Region Uničov
Oznámení

Vzhledem k tomu, že region Uničov je v současné době bez vedoucího,. výběrem členských příspěvků byla pověřena paní Jaromíra Ničová z regionu Brno. Někteří členové již zaplatili přímo pí Nečasové. Nová vedoucí regionu by se měla ujmout své funkce od podzimu 2004.

U nás na Vrbě chvíle hezké i tragické

Často vzpomínám na mladá léta prožizá na Ukrajině. Jsou to chvíle jak hezké tak ošklivé, někdy i kruté nebo tragické. Mladinká jsem se přestěhovala s rodiči do městečka Vrba. Bylo mi tehdy 15 let. Moji rodiče prodali domek na Sofievce a koupili větší parcelu na předměstí městečka a postavili si nový domek. Otec osázel zahradu ovocnými stromky, a byli jsme spokojení. Otec měl dobrou práci a maminka byla švadlena Naše ulice byla nová. Bydleli tam Ukrajinci, jen tři rodiny české. Ob domek bydleli Češi Chmelíkovi, měli kovárnu. Z druhé strany bydleli rovněž Češi, Judzenkovi, staří rodiče a ženatý syn s rodinou. Byli oba veterináři. Jinak samí Ukrajinci. Velice hezky nás tam přijali. Chovali se k nám upřímně

Byli to moc hodní lidé. Přes dva domy na začátku ulice bylo jakési menší hospodářství Hospodařili tam Cimaltovi. Měli dva dospělé chlapce. Starší Petr studoval na semináři v Křemenci. Mladší Martin byl rovněž v Křemenci, na zemědělské škole. Měli ještě dvanáctiletou dívenku a sedmdesátiletou babičku. Později se ještě zmíním o této rodině. Já jsem tam zapadla jako bych se tam narodila. Brzy jsem se seznámila s Petrem. Byl krásný, inteligentní. Půjčoval mi knihy. Byli jsme kamarádi.

V našem městečku žili různí lidé, hodně Čechů, Ukrajinců, Poláků a Židů. Nejvíce tam bylo Ukrajinců, protože s městečkem byla spojena ukrajinská vesnice. V centru městečka bylo hodně polských úřadů. Byla tam gmína (okres), i jiné úřady. Vyjmenuji jen ty hlavní. Policejní stanice, pošta, lékař, zubař, porodní asistentka. Všechny obchody byly české. Dva obchody s potravinami a různé průmyslové zboží vlastnili Janíkovi a Burešovi. Tři restaurace, Parpetovi, Trankovi, Soolovi. U Parpetů byl velký sál. Tam se pořádaly plesy, koncerty a jiné zábavy. Řeznictví a uzenářství vlastnil pan Šilha. Fotoateliér měli Bacovských. Pan Ledvina vlastnil elektrárnu. Na obchod s Baťovou obuví jsme byli pyšní. Všichni chtěli chodit v Baťových botách. Cukrárna a pekárna patřila Vávrovým. Dámská krejčová byla paní Markovská. Škola byla polská, osmitřídka, učilo se polsky a ukrajinsky. Některé obchody patřily také Židům. To byli dobří obchodníci. Prodávali sklo, porcelán, keramiku, měli prodejnu s látkami, kadeřnictví. Já jsem ráda navštěvovala prodejnu s šatovými látkami. Chodila jsem tam s maminkou. Musím říci, že od války, co žiju v Čechách, jsem tak krásné látky, jako byly u nás ve Vrbě, neviděla. Jen toho krásného hedvábí! Byly tam různé druhy látek, vlněné, sametové, popelín, batist, krepdešín, krajky, ani si to všechno nepamatuji. Poláci měli hodně textilek. Město Bielsko bylo čistě jen textilní. Proto tolik hezkého zboží. Také Češi Svobodovi měli u nás obchod s lůžkovinami. Byly tam různé kanafasy, damašek, ručníky a bavlněné zástěry. Zboží dováželi z Československa. Také jsme tam měli prodejnu, opravnu a půjčovnu jízdních kol. Vlastnil ji pan Kataševský. Tam jsme si půjčovali kola, a když bylo hezké počasí, hurá na výlet! Bylo to laciné.

Měli jsme tam také velké hřiště, kde se hrával fotbal a jiné sportovní hry. Také jsme tam cvičívali, my, mladí a též hasiči. Chodili jsme do hasičského kurzu a jednou týdně, vždy v neděli dopoledne, jsme měli cvičení. Pořádaly se i jiné kurzy pro mládež. Třeba pro děvčata. Chodily jsme jednou týdně večer na šestiměsíční kurz samaritánek a také probíhal kurz šití. Takže jsme se nenudily. U železniční stanice byla v chodu továrna an parkety. Pracovalo se tam na tři směny. Každý den putovalo několik vagónů

naložených materiálem do světa. V druhé polovině továrny byla pila. Odváželo se také velké množství prken a jiného materiálu na stavby. Bylo tam zaměstnáno hodně lidí. V kancelářích pracovaly hlavně Ukrajinky. Ředitelem této továrny byl Žid pan Šachraj Majitelem byl pan Thorn a syn. Byli to Belgičané.

Okolo našeho městečka protékala řeka Ikra. Na této řece, ve vesnici, která byla spojena s městem Vrbou, byl v provozu mlýn. Vlastnili ho také Češi pan Borč a pan Tyšer. Ve vesnici byla pravoslavná cerkev, ve městě židovská synagoga. Ještě musím říci, že do většího města Dubna jsme měli osmnáct kilometrů. To leželo směrem na Kyjev. Na opačnou stranu, po silnici nebo po železnici, bylo město Brody, vzdálené asi patnáct kilometrů. Do Lvova to bylo od nás asi devadesát, možná i sto kilometrů, to přesně nevím. Odbočka od nás do Křemence byla dvacet kilometrů.

Jak čas utíkal, sžila jsem se s tímto národem. Poznala jsem několik ukrajinských děvčat i chlapců, i českých děvčat. S Aničkou Parpetovou jsme byly jako sestry. Byla to hodná a inteligentní dívka. Také Maruška Frankova byla moc příjemná. Moc jsme si rozuměly. Vážila jsem si i bratra Aničky Parpetové, byl to hoch, na kterého se dalo spolehnout.

Spřátelila jsem se i s ukrajinskou mládeží. Ta mě mezi sebe přivítala. Zvali mě na různá posezení v rodinách, kde jsme se dobře bavili.

Na ty chvíle dětství a mládí a na dobré přátele na Ukrajině mám jen krásné vzpomínky

Anna Krátká-Žáčková

Falešný přítel...

Bylo to před válkou v r. 1934. Z naší vesnice si jedno české děvče od polských osadníků v osadě Svoležerov vedle ukrajinské vesnice Žukov. Bylo to asi osm kilometrů od Olyky. Jeho rodiče jim jednu usedlost předali a na té druhé hospodařili s mladším synem a nejmladší syn studoval. Našim novomanželům se vedlo dobře, z domova dostali výbavu a věno a půda byla úrodná. Jejich usedlost byla na konci osady Svolžerov a začínala ukrajinská vesnice Žukov. Takže z jedné strany měli souseda Poláka a z druhé strany Ukrajince. Ukrajinci byli také mladí manželé a tak se skamarádili a měli velmi dobré sousedské vztahy. Po příchodu Rudé armády v září 1939 osadu Svolžerov přidělili pod obecní úřad v Žukově. Proto, že bývalým polským vojákům, kteří v době první světové války válčili proti bolševikům, nedůvěřovali. Jednou večer přišel k nim ten soused a řekl jim, že se dozvěděl, že polští osadníci budou deportováni do Ruska. Po jeho odchodu se manželé dohodli, že tam nezůstanou, že se odstěhují k jejím rodičům na Ledochovku. Začaly velké přípravy, vykopali ve stodole velkou díru a zakopali tam obilí, aby měli zjara k setí. Oni počítali, že se zjara vrátí a budou hospodařit jako dříve. Dobytek odvedli k rodičům a naložili na vůz jenom to nejnutnější a odjeli k rodičům na Ledochovku. O Vánocích je navštívil jeho bratr se vzkazem od rodičů, že počítají, že zjara budou deportováni do Ruska. Proto žádají, ať přijedou, že by je ještě chtěli vidět a aby vzali děti s sebou. Zima byla veliká, mrazy kolem 36 stupňů, ale rodičům chtěli to přání splnit. Mráz nepovoloval a tak manželka s dětmi se zabalili do peřin a jeli a díkybohu dojeli dobře.

Rodiče je moc rádi viděli a obzvláště vnoučata a tak se rozhodli, že tam pobudou aspoň tři dny. Druhý den v noci, bylo to 2. 2. 1940 je enkavedisti vzbudili a poručili jim, ať se sbalí, že budou deportováni do Ruska. Bylo to hrozné leknutí, ale díky Bohu oni nebyli na seznamu a tak mohli druhý den odjet domů na Ledochovku. Bylo to hrozné loučení, protože všichni věděli, že se loučí naposledy a že se už víckrát neuvidí. Rodiče a bratry odvezli na nádraží do Klevaně a tam už byly připraveny dobytčí vagóny a v každém vagónu jedna malá kamínka. Do každého vagónu naložili až čtyřicet osob. Kdo byl blíž kamen, měl štěstí. Nejhůř na tom byli ti, co byli od kamen daleko a nemohli se k nim protlačit. Mráz byl velký, kolem 36 až 38 stupňů Celsia, a někteří cestou zmrzli. Teď už určitě věděli, že se na to svoje hospodářství zjara nevrátí, a tak sousedovi řekli, kde mají všechno zakopané a schované. Dohodli se, že s tím sousedem naloží nějaké věci po rodičích a ty věci, které měli u rodičů schované, a že pojede s nimi na Ledochovku, že jim to tam odveze. Naložili na jeho saně nějaké ty věci, které zbyly po rodičích a přikryli to senem. Na svoje saně nemohl nic naložit, protože tam měl v peřinách manželku s dětmi. Ten soused řekl, aby jeli napřed, že nezná cestu a že pojede za nimi. Tak oni jeli napřed a soused za nimi a pokračovali přes Olyku směrem na Malín. Najednou se stalo něco neočekávaného. Mezi Olykou a Malínem přijeli do lesa a tam se stalo velké překvapení. Soused najednou odbočil doleva a začal koně bičovat a ujížděl, jak nejrychleji to šlo. Oni zastavili a jenom se dívali, jak v dáli mizí poslední památka po jeho rodičích. Jet z ním a dohánět ho nebylo možné, na saních měl v peřinách zabalené děti a manželku. Zastavili a dívali se s manželkou za ním, dokud nezmizel a oba se rozplakali nad hroznou lidskou chamtivostí. Soused a kamarád, kterému prozradili, kde co zůstalo schované a on se sám nabídl, že jim to odveze, to nakonec všechno ukradl. Přijeli domů úplně vyčerpáni a uplakaní a on to ještě odstonal. Bylo toho na ně moc, to hrozné loučení a nakonec ještě přijít o všechno. Často ještě vzpomínali na toho souseda-kamaráda, o kterém se domnívali, že je to jistý přítel, ale on se k nim v nejhorší nouzi zachoval jako zloděj.

Asi za tři měsíce dostali dopis od rodičů z Archangelské oblasti. Dopisy byly cenzurované, ale přesto bylo možno si domyslet, v jaké bídě tam žijí. Psali, že se mají dobře jako pan Vrublevský, ale ten pán v Olyce žebral. Prosili o balíček a tak jim posílali balíčky. Slaninu,. nudle, kroupy a různé potraviny. Balíčky směly mít váhu do osmi kilogramů a mohly se popsílat jednou za měsíc. Otec zemřel hned ten první rok a maminka za rok za ním a tak oba rodiče má pohřbené v té zmrzlé zemi. Jeho bratři vstoupili do Andsovy armády a odjeli do Anglie a do Polska, a nikdy se už nevrátili. Naši manželé se do Svolžerova na svůj majetek už nikdy nepodívali, protože se báli.

Bižovský

Něco z historie Sofievské školy

Šlechtična Svěčníková, přítelkyně Čechů, darovala 2 desatiny půdy pro účely budoucí školy a ve smlouvě požádala o jméno obce Sofievka.

V roce 1904 začali Sofievští se stavbou školní budovy na věnovaném pozemku, jehož část již určili pro hřbitov. Ve vlastních cihelnách připravovali materiál a na jedné schůzi jednohlasně se usnesli na stavbě na vlastní náklad. Podle stavitele Andrijevského z Radzivilova celá školní budova měla stát 4000 rublů a potah na svážení potřebného materiálu. Celý ten obnos byl rozvržen na desatiny, aby se předem vědělo, kolik rublů připadne na každého občana.

Do komise pro stavbu školy byli zvoleni: František Bureš, Antonín Horák, Václav Tabulka a Josef Bartoš. Starosta obce společně se školní komisí se pokusili požádat okresní „zemskuju upravu" o peněžní stavební zápůjčku. Žádosti bylo vyhověno v tom smyslu, že státní pokladna poukázala jako dar 500 rublů.

Současně se školní budovou Žáček, maje dost vyrobených cihel ve vlastní cihelně, vystavěl nový sál pro účely obce. Od té doby se staré dřevěné domky ponenáhlu vytrácely a stavěly se pohodlnější, trvanlivější stavby z cihel. I základy vyzdívali cihlami a zalévali cementem, neboť kámen v okolí Sofievky nebyl.

Vyučování v nové školní budově (1905) zahájil Ukrajinec Isak Dorošenko. Oženil se s českou dívkou sl. Alžbětou Stehlíkovou ze Sofievky a vyučoval celkem tři roky. Jeho nástupcem byl Grocholský, pak Komanský. Žorňák a po Žorňákovi Anna Aspitová, lotyšské národnosti.

První světová válka ještě neskončila a již se občané starali, aby se v obci vyučovalo. A tak v roce 1917 v měsíci březnu byl do obce dosazen válečný zajatec rakousko-uherské armády František Holý z Čech (Kopidlno u Jičína) a vyučoval až do konce školního roku 1919. Potom se navrátil zpět do vlasti. Jeho působení na Sofijevské škole zanechalo dlouhá léta jen samé krásné vzpomínky. Byl to opravdu inteligentní, společenský člověk a prvotřídní pedagog. Jeho přesnost, láska a oddanost, věnovaná škole a dětem, vzbuzovala zájem nejen občanů ze Sofievky, ale i občanů vzdálenějších obcí. Působil zdárně v obci plné tři roky ke spokojenosti všeho občanstva a dětí, které na něj rády vzpomínaly. S jeho osobností jsou spjaty začátky spolkového života v obci. Jeho přičiněním byl založen první pěvecký soubor v okrese (gmíně). Díky jeho obětavosti bylo započato s divadlem pro školní mládež. K tomu účelu bylo zakoupeno jeviště loutkového putovního divadla a přizpůsobilo se podle potřeb sálu. Některé kulisy pan učitel přemaloval, aby plně vyhovovaly svému účelu. Psal a kreslil Zpravodaj sofievských dětí, který vycházel jako měsíčník. Zachovalý exponát je uložen v Podbořanech v muzeu, v expozici SČVP.

Založení obecní knihovny jest také nerozlučně spjato se jménem tohoto učitele. Za peníze, které vytěžil z pořádaných vystoupení, objednal přímo z ČSR několik desítek svazků vybrané české literatury pro vesnické čtenáře.

On sám zajisté měl rád sofievské občany, neboť při zájezdu v roce 1926 do Zborova se po památné slavnosti rozjel ještě jednou do obce, kterou měl tak rád, aby si ještě jednou pohovořil s jejími občany.

Po učiteli Františku Holém byl dosazen na školu Václav Křivka, který zde působil do roku 1925. Po jeho odchodu se na škole vystřídalo několik polských učitelek a až v roce 1928 18. 2. byl na školu dosazen soukromý matiční učitel Mikuláš Šulženko z Bocánovky. Učil češtinu a polštinu. Byl to vzácný člověk a pedagog. Školu zveleboval, vyměnil nevyhovující starý nábytek, osázel školní zahradu ovocnými stromy a celý objekt oplotil.

Celá obec žila kulturním životem. V zimě se hrálo divadlo pro děti i pro dospělé. Bylo mu svěřeno i knihovnictví. Mikuláš Šulženko působil v Sofievce 19 let, až do vysídlení do vlasti.

Sepsáno z vyprávění mých sester Marie a Anny Proškových, které pan učitel Holý učil a také z popisu českých osad na Volyni z časopisu „Věrná stráž", kde to popisuje náš pan učitel M. Šulženko.

Ludmila Mácová-Prošková

Osudy mé rodiny na Volyni...

Narodila jsem se 14. 9. 1929 v obci Česka-Krošna u města Žitomiru na Ukrajině v Sovětském svazu. Moje maminka Češka - dívčí jméno Olga Procházková, provdaná Vodseďálková, tatínek Antoní Vodseďálek, nar. 5. 9. 1899 ve městě Most v Čechách. Po vystudování filozofické fakulty v roce 1926 jako velký idealista a velký nadšenec odjel do Sovětského svazu na Ukrajinu učit na českou školu.

V tehdejší době na Ukrajině žilo mnoho Čechů. Ti se tam houfně stěhovali již koncem 18. století. Asi tady v Čechách byl v té době nedostatek půdy a naopak na Ukrajině byla půda úrodná a neobdělávaná. Češi tam zakládali celé české vesnice a také české školy. Zanedlouho byl můj tatínek lektorem českých škol a byl také zaměstnán skládáním čítanek pro obecné české školy, které se dávaly do tiskáren v Kijevě.

Jenže v roce 1930 z nejasných důvodů české školy začali zavírat. V témže roce mnoho učitelů (bylo jich snad 48) pozvali do Charkova a tam je zatkli. Proces s českými učiteli byl velice tajný. Někteří byli posláni do vyhnanství na Sibiř a na Ural. Byli prohlášeni za zrádce, špióny atp. Byli posíláni do pracovních táborů. Několik učitelů bylo odsouzeno k trestu smrti, mezi nimi byl i můj tatínek. Po dlouhých interpelacích byl tatínkovi trest zastřelením zmírněn na nejkrutější koncentrační tábor Solovecké ostrovy u Bílého moře na 10 let. Po odpykání tohoto trestu to nestačilo, byl ještě poslán do vyhnanství do města Kirova. Odtamtud nám mohl již alespoň psát. Mnohdy se sama sebe ptám: učil se Hitler od Stalina nebo Stalin od Hitlera?

V roce 1937, když si tatínek nevinně odpykával trest, nám zemřela maminka na tuberkulózu. Mne si na vychování vzala maminčina sestra a bratra o rok staršího maminčin bratr. Netrvalo však dlouho (i když jsem byla ještě dítě, na to do smrti nezapomenu) v noci přijela policie a strýčka, u nichž jsem byla vychovávána, zatkli. V té době na vesnici zastával dvě funkce, předsedu obecního úřadu a předsedu zemědělského družstva. Bohužel byl také v komunistické straně. Za 7 let, s podlomeným zdravím, se přece jen vrátil domů....

Strýčka, u něhož byl vychováván můj o rok starší bratr, také zatkli, vůbec nebyl souzen, ani jeden dopis nenapsal (nebyl obdržen), ale domů na svobodu se již nevrátil.

Naše vesnice Česká Krošna byla do krátké doby vesnicí vdov. Rusko v té době začalo moc budovat, potřebovalo levnou pracovní sílu a takto jednali s poctivým, pracovitým lidem.

Živitelé rodin byli zatčeni, museli jsme s bratrem do sirotčince. O přesídlení do Čech o mne a bratra žádali rodiče mého tatínka. Zkoušeli to přes Červený kříž, přes paní Kateřinu Peškovou, manželku spisovatele Gorkého, ona snad v té době pomáhala sirotkům, všechno bylo marné. Sovětské úřady převoz do Čech nepovolily.

V roce 1941, když vypukla druhá světová válka, byl náš sirotčinec postupně před frontou evakuován. Frontě jsme však neunikli, přímo do bojů mezi Sověty a Němci jsme se dostali ve městě Armovir. Mnoho dětí zahynulo, já jsem asi měla štěstí zůstat naživu. Po přejití fronty děti co zůstaly naživu se neměly kam vrátit. Sirotčinec již neexistoval, rozebrali si nás cizí lidé. Já jsem se dostala do ruské rodiny kde jsem hlídala dvě malé děti, i když jsem sama byla ještě dítě ale přece o několik let starší.

Když však Sovětská armáda Němce zahnala zpět za Žitomir a Kijev, napsala jsem dopis své tetě na naši vesnici Českou-Krošnu.
Moc jsem pochybovala o jejich přežití, protože město Žitomir bylo několikrát v rukou Němců, ale naštěstí byla tetička živa a odpověděla na můj dopis. To mohl být podzim 1943 přesně si to nepamatuji. Tak jsem se rozhodla a vrátila jsem se do své rodné vesnice k tetě. Nebylo to jednoduché, to cestování z Kavkazu do Žitomiru, ale přece se mi to podařilo...

Když jsem byla již na České Krošně, napsala jsem dopis na poslední adresu do města Kirova, kde působil ve vyhnanství můj tatínek. Dopis však přišel zpět s tím, že adresát byl povolán na frontu.

V Sovětském svazu, když někdo někoho zabil, byl odsouzen třeba jen na rok, ale političtí vězni měli kruté věznění, takže je poslali na frontu do první linie. Můj dědeček, tatínkův otec, ještě dlouho pátral po svém synovi, snad měl padnout někde u Dukly. Ale úplnou pravdu se o tatínkově osudu nikdy nedozvěděl.

V roce 1946-1947 po dohodě mezi Sovětským svazem a Československou republikou se Češi z bývalé Volyňské gubernie mohli vrátit zpět do Čech. Ani chvíli jsem neváhala, i když mi bylo teprve 17 let, a v únoru 1947 jsme se s bratrem vrátili do Čech. Babičku jsme již živou nezastihli, ale náš dědeček žil do roku 1954 ve Vysokém nad Jizerou, kde já žiju dodnes.

O mém bratrovi jsem skoro nic nenapsala, nás dali do sirotčince, každého jinam. Bratra do Žitomiru a mne do města Ovruč. Takže jsme vyrůstali odděleně. Bratr byl ročník 1928 a již jako 15-16tiletý byl v roce 1943-1944 nasazen na šachtu Donbas rubat uhlí. Můj bratr Viktor Vodseďálek zemřel již v roce 1978.

V televizi na druhém programu jsem 24. ledna sledovala pořad „Sovětské namlouvání", kde nebyla zmínka o terorismu sovětů a utrpení nevinných Čechů žijících na Ukrajině v letech 1930-1940. Nevím, zda-li o tom byla zmínka v některém z předešlých pořadů, které jsem nesledovala. Také sleduji pořad „Hitlerovy děti", kde vypovídají dnes již starci, jaký byl pro ně Hitler Bůh. I já si dobře pamatuji, jak jsme plakali, když se německá vojska blížila k Moskvě, aby nám našeho drahého Stalina nezavraždili.

Ani pro svého vlastního tatínka jsem tolik nebrečela a jako dítě jsem si myslela, co špatného udělal, že dostal tak krutý trest. Všechno jsem pochopila až v dospělosti.

- Mohla bych psát ještě dlouho, mám doma dost materiálů týkajících se mého tatínka, které po léta skládal na jednu hromádku můj dědeček, tatínkův otec. *Zina Žantová, Vysoké nad Jizerou 60*

NAŠI JUBILANTI ...

Významná volyňská Češka Maruška Nečasová oslavila šedesátku.

14. května se dožila šedesáti let pí Maruška Nečasová. Narodila se v roce 1944 ve Mstěšíně na Volyni. Svého otce nepoznala, neboť narukoval v dubnu toho roku. Matka o něm neměla žádnou zprávu od září 1944 a do té doby jen dva pohledy z fronty. Po narození dítěte se přestěhovala s holčičkou k otcovým rodičům.

Otec se z války nevrátil a po reemigraci se s matkou přestěhovaly do Mimoně.

Když bylo Marušce 12 let, maminka se znovu provdala a narodil se jim syn, takže Maruška získala bratra.

V Mimoni chodila do základní i střední školy. Nyní žije v Praze, kde celý dosavadní život pracovala jako účetní.

V roce 1995 převzala funkci hospodářky v SČVP po Ing. Tošnerovi a vzorně spravuje všechny finanční záležitosti Sdružení. I její manžel se zapojuje do práce pro Sdružení a obstarává spolu s ní distribuci Zpravodaje.

Chceme jí popřát hodně štěstí a zdraví do dalších let, potřebný optimismus a zdravou životní filozofii, aby se dále těšila ze svých dětí a vnoučat, a aby s námi ještě dlouhá léta spolupracovala se svým milým úsměvem na tváři. *Redakce a za SČVP Vl. Dufek*

Region Karlovy Vary

Ve druhém pololetí roku 2004 oslaví svá životní jubilea tito naši členové:
Ayndrlová Antonie z Dědovy Hory, byt. K. Vary 10. 8. 75 let. Andrlová Věra z Děd. Hory, byt. K. Vary, 23. 10. 82 let. Borč Jiří z Rovna, byt. Plzeň, 25. 8. 75 let. Englická Anna z Hulče, byt. Hor. Tašovice, 25. 9. 80 let. Lamačová Božena z Lipin, byt. Kadaň, 12. 7. 81 let. Lùhanová Lydie z Verby, byt. K. Vary, 2. 8. 75 let. Plucarová Marie z Huto-Mariatina, byt. K. Vary, 18. 11. 80 let. Povýšilová Helena z Dubna, byt. Ostrov n. O., 25. 7. 70 let. Prokůpek Josef z Lucka, byt. K. Vary, 5. 8. 84 let. Tyrk Vladimír z Mirohoště, byt. K. Vary, 20. 9. 92 let. Vše nejlepší a hodně zdraví do dalších let přeje za region *Helena Horáková*

Region Žatec skupina Podbořany

V tomto roce se dožívají kulatého výročí:
6. 3. 75 let Harvánková Helena z Buršovky. 22. 4. 75 let Valenta Rostislav z Lipjan. 7. 6. 70 let Jirásek Augustin z Luidchardy. 30. 4. 65 let Benková Marie z Moskovštiny. 16. 9. 65 let Šturma Miroslav z Buršovky. 31. 3. 91 let Vrba Václav z Kupičova, nejstarší člen ze skupiny. Všem přejeme hodně zdraví a štěstí do dalších let života.
Chceme touto cestou popřát hodně zdraví paní Libuši Sivulské z Kryr dožívá se 20. 6. 75 let Gusta a Jiřka

Region Frýdlant

Seznam jubilantů, kteří se dožívají svých významných výročí ve 2. pololetí 2004:
60 let 28. 8. Košťáková Jaroslava z Podvysoké, byt. Nové Město p. S. **70 let** 3. 11. Jakubová Mária z Čabaje Sl. byt. Nové Město p. S. a 1. 12. Tylichtr František z Novosilek, byt. Raspenava. **71 let** 31. 7. Lhoták Miroslav z Turnova v Č., byt. Frýdlant v Č. **72 let** 1. 9. Stiblíková Antonie z Volkova, byt. Chrastava **75 let** 2. 10. Milická Ludmila z Volkova, byt. Liberec **76 let** 22. 11. Štorek Josef z Volkova, byt. Chotyně. **77 let** 5. 12. Jedlanová Marie z Volkova, byt. Habartice. **78 let** 4. 7. Lindrová Drahomíra z Vraňan v Č., byt. Teplice v Č. **79 let** 20. 9. Lindr Josef z Podvysoké, byt. Teplice v Č. **80 let** 7. 9. Zajícová Anna ze Zaháje, byt. Liberec a 10. 8. Hron Alexandr z Mikytiče, byt. Frýdlant v Č. **82 let** 26. 9. Záhrebová Marie z Volkova, byt. Prachatice. **84 let** 6. 11. Švorcová Emilie z Novosilek, byt. Nové Město p. S. **85 let** 19. 8. Kalíková Evženie z Mirohoště, byt. Liberec. **87 let** 13. 9. Zajíc Vladimír z Bromelu, byt. Liberec. **88 let** 1. 12. Růžička Vladimír z Volkova, byt. Habartice. **93 let** 1. 11. Tylichtrová Marie z Novosilek, byt. Raspenava.

Hodně zdraví a životní pohody do dalších let přeje za region *Ludmila Milická*

(Tomuto regionu děkujeme za přehledné uspořádání životních výročí- dobře se nám s tím pracuje-redakce)

Region Šumperk

Ve druhém pololetí roku 2004 oslaví své narozeniny tito naši členové:
Cinegrová Anna, nar. 11, 12. 1922, Hlinsk, byt. Libina. Dedeciusová Marie, nar. 18. 8. 1920, Moldava, byt. Libina. Fric Václav, nar. 20. 11. 1929, Terešov, byt. Vikýřovice. Golová Anna, nar. 12. 10. 1922, Staviště, byt. Hrabišín. Hajná Emilie, nar. 23. 11. 1913, Dorostaje, byt. Šumperk. Jonáš Václav, nar. 6. 9. 1929, Ulbárov, byt. Šumperk. Kechrt Josef, nar. 5. 7. 1922, Č. Malín, byt. Nový Malín. Klevetová Marie, nar. 12. 11. 1929, Moldava, byt. Libina. Končická Františka, nar. 4. 12. 1917, Moldava, byt. Rapotín. Kyselová Alžběta, nar. 4. 9. 1924, Lipjany, byt. Oskava. Miler Jaroslav, nar. 10. 10: 1949, Falkovstina (otec), byt. Rapotín. Najmanová Libuše, nar. 1. 10. 1929, Hrušvice, byt. Petrov. Popčuková Marie, nar. 23. 8. 1923, Novostávce, byt. Libina. Rybáková Slavěna, nar. 5. 11. 1922, Moldava, byt. Šumperk. Šulcová Olga, nar. 10. 9. 1924, Michalovka, byt. DD Šumperk. Šereťuková Olga, nar. 1. 11. 1920, Hlinsk, byt. Dlouhá Loučka. Šmídová Žofie, nar. 15. 11. 1918, Sofievka, byt. Petrov. Valenta Josef, nar. 23. 10. 1921, Hlinsk, byt. Libina. Vašková Eliška, nar. 27. 9. 1949, Staviště (otec), byt. Libina. Vojíšková Anna, 10. 12. 1919, Kurdybáň, byt. Rapotín a Vařeková Lydie, nar. 17. 11.. 1922, Dlouhé Pole, byt. DD Šumperk.
Členové výboru šumperského regionu přejí všem oslavencům všechno nejlepší, hlavně hodně zdraví.
Za region Alice Bílková

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje.

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Moravskoslezský region

Oznamujeme krajanské veřejnosti smutnou zprávu, že dne 5. 5. 2004 zemřela ve věku 84 let naše krajanka a dlouholetá členka pí Antonie Houšková (roz. Fofová z Lipjan na Volyni) nyní z Bartošovic.
Upřímnou soustrast za region pozůstalým vyjadřuje
Václav Dubec, tajemník

Dále oznamujeme, že dne 22. dubna 2004 zemřela ve věku 78 let krajanka pí Libuše Maňhalová z Lysovic u Vyškova.
Pozůstalým tímto vyjadřujeme naši upřímnou soustrast.
Za region Václav Dubec, tajemník

Region Chomutov

Oznamujeme, že 30. dubna 2004 zemřel ve věku 73 let po těžké nemoci Ing. Jiří Šimsa z města Zdolbunov na Volyni, bytem v Chomutově.
Jménem pozůstalých
manželka Dáša, synové Jiří a Jan s rodinami.

Za SČVP našeho regionu, jehož byl dlouholetým členem vyjadřuje rodině upřímnou soustrast
Jiřina Kačerová a Ing. Miroslav Rampas

Oznamujeme všem rodákům z Dorostaje úmrtí pana Alexandra Síbra, nyní bytem Velké Přítočno okr. Kladno, který zemřel dne 22. března 2004 ve věku 77 let *rodina Síbrova*

Oznamujeme všem známým smutnou zprávu, že od nás odešel dne 30. května 2004 pan Vladimír Valenta z Dorostaje, nyní bytem Šanov, okr. Rakovník. Zemřel po krátké nemoci ve věku nedožitých 84 let. *rodina Valentova*
Zprávu o obou úmrtích nám podal
p. Jindřich Kučera ze Šanova

Region Frýdlant

Dne 10. 3. 2004 zemřela po delší nemoci ve věku 57 let krajanka Ing. Marie Stejskalová z Novosilek Českých, bytem ve Frýdlantu v Č. Upřímnou soustrast pozůstalým projevují krajané regionu Frýdlant v Č.
Ludmila Milická

Všem pozůstalým vyjadřuje svou účast i redakce Zpravodaje

DARY DOŠLÉ NA KONTO SDRUŽENÍ duben 2004

Region Brno:
Marie Kyselová, Brno 100 Kč a Chvalimíra Menzlová, Rakovník 200 Kč.
Region Litoměřice:
Manželé Stanislavských, Polepy 200 Kč a Míla Smetanová, Encovany 600 Kč.
Region Brno:
D. S., Praha 200 Kč, Václav Charousek, Šluknov 100 kč, Ludmila Cvačková, Praha 100 Kč a Vlasta Švihlíková, Praha 100 Kč.
Region Frýdlant:
Alžběta Nová, Liberec 200 Kč.
Region Žatec:
Jiřina Pešková, Žatec 300 Kč.
Při návštěvě Prahy věnoval Jiří Raicin USA 25 USD na fond Sdružení, což činí po výměně 615 Kč).

Všem dárcům ze srdce děkujeme! Redakce a výbor SČVP

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.
Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta: 000000-1937591369/0800**, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.**. Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 24. 05. 2004